Küçük Şinşilla

Aysel Banu YAVUZAL

Küçük Şinşilla

Aysel Banu YAVUZAL

Dağların yükseklerinde, bulutların çatılara dokunduğu yerde, kıvrımlı patikalar ve minicik kapılarla dolu bir köy vardı. Küçük şinşilla, mavi puantiyeli atkısı ve hasır çantasıyla geldi; gümüşi gri tüyleri dağ esintisiyle kabarmıştı. Kocaman siyah gözleri çevresine bakarken pırıl pırıl parlıyordu. "Ne büyülü bir yer!" diye fısıldadı. Bir arkadaş bulmayı umuyordu.

Dolaşırken, yeşil yelekli ve ahşap çivilerle dolu alet kemerli bir degu ile karşılaştı. Degu'nun kahverengi tüyleri parlıyordu ve ince kuyruğunun ucunda bir püskül vardı. "Merhaba!" dedi degu. "Bir sürpriz hazırlıyorum." Şinşillanın minik pembe burnu merakla seğirdi. "Yardım edebilir miyim?" diye sordu. Degu gülümsedi. "Belki! Ama önce neler yapabildiğini görelim."

Degu onu köyün arkasındaki küçük bir açıklığa götürdü. "Burası herkes için bir tırmanma oyun alanı olacak," dedi. "Ama kolay değil." Şinşilla çubuk, ip ve çivi yığınına baktı. "Bunu birlikte yapabiliriz!" dedi. Degu başını yana eğdi. "Öyle mi düşünüyorsun?" "Biliyorum!" diye sevinçle bağırdı ve kabarık kuyruğu heyecanla kıvrıldı.

İnşa etmeye başladılar. Degu ona çivileri nasıl yerleştireceğini ve ipleri nasıl bağlayacağını gösterdi. "Patilerin küçük ve nazik," dedi. "Minik köprüler için mükemmel." Şinşillanın yüzü aydınlandı. Daha önce hiçbir şey inşa etmemişti. "Ve alet kemerin harika!" dedi. Degu güldü. "Bunu bana dedem verdi. Her degunun iyi bir alet kemerine ihtiyacı olduğunu söyledi."

Şinşilla, deguların tırmanmayı ve zıplamayı çok sevdiğini öğrendi. O da iyi bir tırmanıcıydı, ama yavaş gitmeyi severdi. "Neden bu kadar hızlı gidiyorsun?" diye sordu. Degu omuz silkti. "Sadece bekleyemiyorum!" Ona sallanan bir köprüde nasıl dengede durulacağını gösterdi. O da ona nasıl kabarık bir top haline gelip bir tünelin altından yuvarlanacağını gösterdi. "Bu çok akıllıca!" dedi.

Köyün Yaşlı Fare'si geldi; mor şalı sıkıca sarılmış, meşe palamudu tepeli asası hafifçe tıklıyordu. Yuvarlak gözlükleri, sevecen gözlerini kocaman gösteriyordu. "Ne harika bir oyun alanı!" dedi. "Unutmayın, küçükler, paylaşmak onu daha da güzelleştirir." Şinşilla başını salladı. "Onu herkes için yapacağız!" Degu ekledi: "Köprüler, merdivenler ve tünellerle!"

Bütün gün çalıştılar. Şinşilla çantasında ince dallar taşıdı. Degu minik bir tokmakla çivileri çaktı. İki kayanın arasına sallanan bir köprü yaptılar. Devrilmiş bir daldan merdiven yaptılar. Yumuşak bir toprak yığınının içinden tünel kazdılar. "Neredeyse bitti!" dedi degu. "Ama bir şey gevşek gibi," dedi şinşilla, burnunu oynatarak.

Tam bitirdiklerinde köprü sallanmaya başladı. Merdiven bir yana yattı. Tünelin çatısı çöktü. "Olamaz!" diye bağırdı şinşilla. "Dağılıyor!" Degu kontrol etmeye koştu. "Çiviler bu yumuşak zemin için çok küçük," dedi. "Daha büyüklerine ihtiyacımız var. Ama bende yok." Şinşillanın kulakları düştü. "Ne yapacağız?"

Şinşilla derin düşündü. "Birlikte daha büyük çiviler bulabiliriz," dedi. "Ve yardım isteyebiliriz." Degu kararsız göründü. "Ama bu bizim oyun alanımız." "Kesinlikle!" dedi. "Ve dostlar dostlara yardım eder." Onun patisini tuttu. "Hadi!" Köyü aradılar ve kalın çubuklarla pürüzsüz taşlar buldular. Köyün Yaşlı Fare'si onlara bir yumak sağlam ip verdi.

Köprüyü daha büyük çivilerle yeniden yaptılar. Şinşilla çubukları tuttu, degu çekiçle çaktı. "Takım çalışması!" diye sevinçle bağırdı. Merdiveni onardılar ve tüneli desteklediler. Degu alnını sildi. "Haklıydın," dedi. "Yardım istemek iyi bir fikirdi." Şinşilla gülümsedi. "Ve birlikte çalışmak eğlenceli!" Oyun alanlarına bakmak için geri çekildiler. Sapasağlam ve gururlu duruyordu.

Küçük Köy Tavşanı zıplayarak geldi; kırmızı boyun atkısı dalgalanıyor, uzun kulakları seğiriyordu. "Bu bir tırmanma oyun alanı mı?" diye utangaççа sordu. "Deneyebilir miyim?" Şinşilla başını salladı. "Elbette!" Tavşan köprüye atladı, kabarık beyaz kuyruğu kıpırdıyordu. Merdivene tırmandı ve tünelden baktı. "Vay canına!" diye ciyakladı. "Bu en güzeli!"

Tavşanın neşeli tırmanışı daha çok hayvan getirdi. Bir sincap köprüyü denedi. Bir sincap yavrusu tünelden hızla geçti. Köyün Yaşlı Fare'si bir taşın üstüne oturdu, gözlükleri parlıyordu. "Gördünüz mü?" dedi. "Paylaştığınızda herkes kazanır." Şinşilla yeni arkadaşlarının oynamasını izledi. İçi ısındı. Degu ona dirseğiyle dokundu. "Başardık," dedi. "Birlikte." Başını salladı. "Dostlar en beklenmedik yerlerde bulunabilir."

Güneş batmaya başlarken oyun alanı altın renginde parladı. Şinşilla ve degu bir kayanın üstüne oturup hayvanların tırmanıp gülmesini izlediler. "Arkadaşım olduğun için teşekkürler," dedi şinşilla. Degu gülümsedi. "Beni anladığın için teşekkürler." Minik bir meşe palamudu atıştırmalığı paylaştılar. Şinşillanın mavi atkısı esintide dalgalandı. "Yarın bir kaydırak ekleyebiliriz!" dedi. Degu'nun gözleri parladı. "Anlaştık!"

Köyün Yaşlı Fare'si asasıyla tıklattı. "Eve gitme zamanı, küçükler," dedi. "Ama unutmayın: nazik bir söz ve yardım eden bir el en güzel maceraları inşa eder." Hayvanlar iyi geceler dileyerek el salladılar. Şinşilla ve degu yıldızların altında eve yürüdüler. "Yarın aynı saatte?" diye sordu degu. "Her zaman," dedi şinşilla. Sarıldılar ve onun kabarık kuyruğu degunun ince kuyruğuna dolandı.

Sıcacık yuvasına dönen şinşilla günü düşündü. Farklı olmanın sorun olmadığını öğrenmişti. Takım çalışmasının işleri güçlendirdiğini öğrenmişti. Ve alet kemerli bir deguda en iyi arkadaşını bulmuştu. Battaniyesine sokuldu, mavi puantiyeli atkısı yanına katlanmıştı. "Dostluk," diye fısıldadı, "en güzel maceradır."

Ve büyülü dağ köyünde, küçük tırmanma oyun alanı hâlâ duruyor. Her gün hayvanlar tırmanmaya, zıplamaya ve oynamaya geliyor. Şinşilla ve degu her zaman orada, sallanan bir köprüyü onarmaya ya da nazik bir söz paylaşmaya hazırlar. Anlayışın dostlukları büyüttüğünü ve dostlukların her günü daha parlak yaptığını biliyorlar. Ve bu, küçük şinşilla ile sürpriz arkadaşının hikâyesidir.